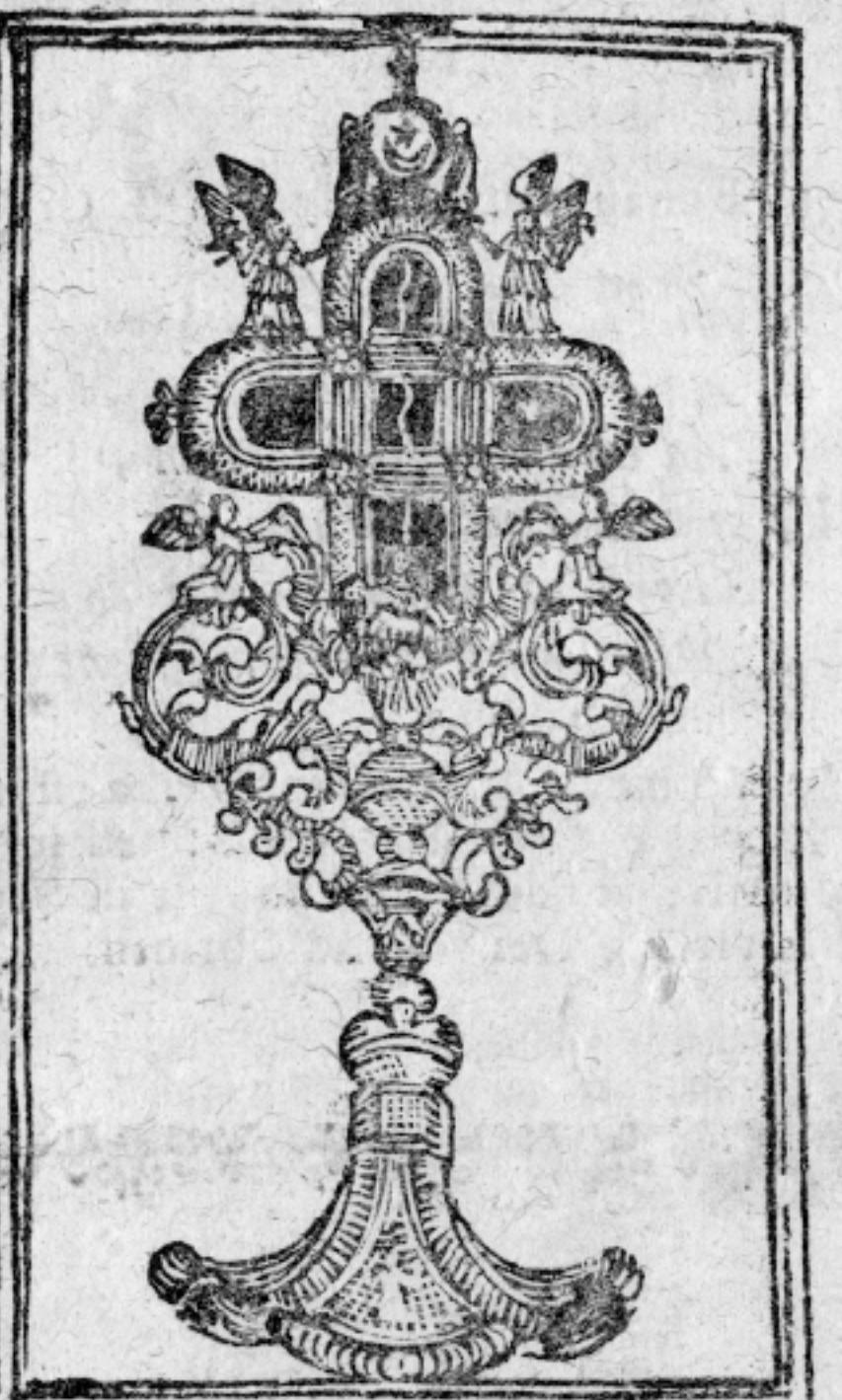

Crux benedicta nitet,

Dominus qua carne peperit,
Atq; crurore suo vulnera nostra lauit.

KSIEGA TRZECIA
OCVDA CH
Wielkich, tey Części
DRZEWA KRZYZA
SWIETEGO CHRYSOWEGO.

Ktora się w Koronie Polskiej w Mieście Lublinie,
w Kościele Świętego Stanisława Męczennika
w Oycow Zakonu Káznodzicyskiego,
Cudownie znáduie.

Ktore to Cudá za Stárianiem X. Pavla Russlá,
S. T. M. Promotorá tego Krzyża S. Lubel-
skiego, do wiadomości wßystkim się podajá.

W L V B L I N I E,

W Drukárni Ianá Wieczorkowicza, I. K. M. Typ.
Roku Pánskiego, 1656.

Cesárzá Konstántynopoliego, aby mu Siostrę swoię Annę dali w Małżeństwo, czego gdyby niechcieli pozwolić, groźili się Konstantynopolą dobywać, y Grecią plondrować. Cesárzowie widząc Włodzimierzą bydż Pogáninem, rozmiedli to zá rzecz nieprzystoyną, dác Siostrę swoię Chrześciankę w Małżeństwo Człowiekowi Pogánskiemu: z drugiej strony niepokoy sobie z nim obiecowały. Przeto deliberając o tym długo, y Consilia wielkie czyniąc strony tego, nakoniec zgodzili się na to, aby mu ją dali, ale z tą kondytią, i esliżby chcieli przyzwolić na Wiarę Świętą Chrześciánka, y przyjąć Chrzest Święty. Cogdy Włodzimierz pozwolił (gdyż też dawno o tym zamyślawał) nie długo tego odklädał, wziąwszy instructią o Wierze Świętey tam, że w Korsuniu Chrzest Święty przyjął, przy którym dano mu imię Bazilius. Przywiezli mu tedy Siostrę swoię Cesárzowie, z którą wziąwszy ślub, y Wesele odprawiwszy, wrócił im záraz Tauryke, iako Swágiem swoim. Anna też na ten czas, gdy iuż była poślubiona, y gotując się w te drogi do Korsunu na stan Małżeński, vprośiła sobie w Bráciey swoich to Drzewo Krzyża Świętego, które było w nich w Skárbię, y miała go zawsze przy sobie, a potym przewiozła je z sobą do Kiiowa, kiedy się iuż był Włodzimierz (albo Bazyli na Chrzcie mianonowany) do niego na residencję wrócił, nabrawszy z sobą z Korsunu wiele Duchowieństwa Religiey Greckiey, Popow, Dyákow, Spiewakow, osobiście Protopopá Anástáziuszá człowieka uczonego, iezusze na ten czas w Uniey z Kościołem Rzymiskiem będących, także Rzemieślniki do budowania y muronowania Kościołów. A iako przyiachali, Bálwany Pogánskie kazali záraz obalać, y palić, y ludziom wszystkim pod wielkim karaniem roskazał Chrzest Święty przyimować, iako o tym piszą Blandinus, Cedrenus, Miechouius, y inši. Gdy tedy trwało to

HISTORYA KROTKA

Iako to Drzewo Krzyża Świętego dostalo się z Konstantynopolia do Lublina.

Wiadomo to iuż jest z Historyey o Náležieniu Drzewa Krzyża Świętego, iako Konstantyn Wielki Cesárz Rzymiski, tzo o Drzewa Świętego które mu była Helená Święta Mátka jego z Ieruzalem połała do Cárogrodu, (ktory teraz Konstantynopolem zowiąz,) zdzielił był sobie niemającczęść, y onę do skárku swego schował: a drugą częścь do Rzymu połał. Tá tedy częścь Drzewa Zbawionego, która pozostała w Skárbię Cesárskim, zawsze się dostawała inszym Cesárzom per successionem, trwając tam w Konstantynopolu blisko przez 700. lat, až do Pánování: a Bázylego y Konstantyná Cesárzow, od których potym dostalo się do Kiiowa (lubo nie wcale, gdyż go też iuż było częstke znaczną vdzielono do Tráiektu) To tedy stało się takim sposobem. Gdy Włodzimierz Monarcha Bialej y Czarnej, Wschodnicy, Północnej, y Poludniowej Ruśi, od którego sobie Moskwa Imperium totius Russiæ rachuiet, Wnuk Holki albo Heleny, Dziad Wielkiego Włodzimierza Monomachá, zebrał był wielkie Wojsko przeciwko Grekom Roku 990. (według ráchunku Miechowity Lib. 2. Cap. 3. Ktorego też Wapowski, Bielski, Historycy Dzieciów Korony Polskiej w tym násładują.) Gdyż Kromiers to bydż pokazuic Roku 980.) Y tam przez siedm lat sie bawiąc, dostał Korsunię, a potym y wszystke Tauryke, opánowawszy, ktora teraz Prekopem zowiąz, vmyślił postanowić się w Małżeństwie; wyprawił tedy ztamtąd Posły swe do Bázylego y Konstantyná Cesárzow, Synów pośledniejszego Romaná Cesárzá

História Krotka

Drzewo Święte w Kiiowie blisko przez cztery sta lat, aż do
lągielá Króla Polskiego, zakołego Litwá Roku 1427. do
Wiary Świętej przysią, potym y Zmudź w dwadzieścia lat y
szesć zá powodem iego Chrzeſt Święty przyimowala. Ruſ
težkora się iuž byla od Koſcioła Świętego Rzymſkiego
oderwala, iedni do vnicz z Koſciolem Rzymſkim przycho-
dili, drudzy po wielkiey częſci Kátholikami zostawali na
Religia, y Ceremonie Koſcioła Rzymſkiego przystawiaſc.
Podten czas będač Biskupem Kiiowskim, od Stolice Apo-
ſtolickiey dany, nie iaki Andrzej z Krakowa, czlowiek wiek-
ce godny, y wzony, y wielkiey świątobliwoſci (a iako
P. Simon Okolski wypisujac Seriem Episcoporū Kiiouienſiū
dowodzi tego, iż to był Dominikan) Ten tedy Biskup, w
wielkiey będač lásce y przyjaźni v Xiązeciu Kiiowskiego ná-
ten czas iwoná, v ktorego było w Skárbię to Drzewo Świę-
te, starał ſię barzo, aby te mogł otrzymać od niego, vſta-
cnię go oto proſbami ſwymi moleſtiaſc. Zdarzył tedy
Pan Bog taki czas, ze mu go chetliwie iako przyacieſcowi
wielce ſobie kochanemu dārował, y ono do rąk iego oddał.
Otrzymawszy tedy Biskup taki zacny y nie oszacowany klej-
not, záraz poczſi myſlić, kedy by to Drzewo Święte ná miey-
ſce beſpiecznicyſce y godnieſce miał zawięſć, y vmyſlić
aby go do Krakowa zawiioſi. Gdy tedy z tym Klejnotem
Przezaczym wybieraſi w tce drogę, obawiaiаc ſię wdro-
dze iakich rozboiow, sporządił iedno naczynie, w ktorę
to Drzewo Święte vwinawszy w Tuwálnią pieknie scho-
wały pod wozem vviązał, y tak ſię z nim w drogę puſćił.
A przyiachawszy do Lubliná, stanął w Klaſztorze Oyców
Dominikanow, iako v Braci swoich, którzy go bárdzo
wdzięcznie y ludzko przyieli. Iednak im nie oznáymil o
tym Skárbię swoim. A gdy iuž dobrze ſobie y koniom swo-
im odpoczął, kazal konie zaprzęć, y wſiadzsy do Kárety, gdy
chciał

O Drzewie Krzyża Świętego.

chciał wyiachać z Klaſztoru, konie żadną miarą niechciały
z miejſca poſtaći, y dugo ſię znimi wozaicá morduiąc,
po myſli Biskup, ieſlisz to nie Drzewo Krzyża Świętego
ipravuie, przeto kazał go zdiąć z wozu z tym naczyniem
w którym býlo to Drzewo Święte, zaczym zaraz konie przez
żadnej trudnoſci iść poczely: wezna go znowu do Wozu,
až Konie tak, iako y przedym stáneli, nie mogac ſię byna-
mniey ruszyć z miejſca. Zrozumiał tedy Biskup, iż to byiá
wola Boża, żeby to Drzewo Święte zostało ná tymże miey-
ſcu w Lublinie, v tych Oyców Zakonu ſwego Kaznodziey-
skiego; a iż ich ſobie Bog obrat opiekunami tego Skárbi
światá wſyſtkiego. Ná ktorę Cud, gdy ſámi Oycowie tam-
tego Konwentu patrzali, zegnaiąc ſię z ták wdzięcznym go-
ſciem, oznáymil im záraz dla czego by mu Bog bronił wy-
iazdu od nich; y dobywſzy tego Skárbi Drzewa Krzyża
Świętego, oddał go do rąk ſtarſego tegož Konwentu, wie-
cznymi czáſy onym go zostawiając ná tym miejſcu, według
woley Bożej, która tym Cudem ſwoim wielkim bydź oznáy-
mit. O czym dowiedziawszy ſię też Pleban Fárfki Miasta te-
go Lubelskiego, przyszedł do tego Biskupá z drugimi Du-
chownymi, proſząc go aby tež tego Drzewa Świętego v-
dzielić im raczył do Koſcioła Fárnego, który gdy dał ſię
vprosić, y chciał go dlotem rozlupać ná dwie częſci, a oto
żelazo ostre z Drzewa Świętego zemknawszy ſię, dlon ręki
iego okrutnie przebiło, y vniętak zawięzło, že go dobyć
żadnym sposobem nie možono. Widząc Biskup, iż go Bog
ſkarał, že go ſmiaſtroždwoić nád wož iego Święta, vpadi
ná koláná ſwoje, z pláczem proſząc o odpuszczenie tego
grzechu, y Wotum czyni, wſyſtko to Drzewo Święte zo-
ſtawuje przy Koſciele tych Oyców. Ieszcze modlitwy nie
ſkończył, a oto ſamo żelazo z ręki wypada, y rána zaraz zá-
goiona zostáic. Co ſig działo Roku Pañkicgo 1420. Zátym
Biskup.

Biskup wszystko to Drzewo Zbawienne, lubo iuż rozlupione Kościowi tego Klaſtoru ofiaruię, y sam przyniara áž do śmierci vmyślit miezkac, iakoż ták vczyni^t, y w tymie Kościele Świętego Stanisława pogrzebiony jest przy Wielkim Ołtarzu, iako to Epitaphium nad Grobemiego pokazuje.

E P I T H A P H I V M.

Illustriſſimi & Reuerendissimi Domini, Andreæ in Ordine Quinti Episcopi Kijouiensis, Lignum Sanctæ Crucis Fratribus Ord. Prædicatorum Lublini donans.

Spiritus astra petit Corpus requiescit in isto
Præfulis Andreæ puluis & ossa specu.

Qui tulit hic Sacri vitalia fragmina Ligni
Quæ sibi Russorum Dux monumenta dedit
Edita Pontificem miracula calitus vrgent
Vt Crucis hoc maneat portio vera loco,
Asportare cupit quoties, aut scindere terno
Hoc toties vtrix pæna relicta vetat.

Ergo nec totum licuit nec demere partem
Hic fors dante Deo, tota relicta manet.

Hoc Epitaphium nunc non appetet, solum in Libro veteri Sacristie Lublinensi in Regestris reperitur scriptum;
de quo tamen Pr. Simon Okolski, M. Ord. Prædic. in Serie Episcoporum Kijouensium talem mentionem facit:
Extabat, inquit, Epitaphium illius ad maius Altare, ad partem Euangeliū multis seculis: at diuturnitate aboletum est. Obiit 1434, ultima Mai.

Ten

O Drzewie Krzyża Świętego.

Ten Biskup miānuie się Piąty in Ordine Episcoporum Kijouensium, albowiem Pierwszym Biskupem Kijowskim był tegoż Zakonu Pr. Henricus, a to po przyjęciu Vni, z Kościotem Świętym Rzymiskim: kiedy się albowiem wiele zatym na Więce Kātholicką Rzymską nawracało, communicato igitur Cosilio, Pānowie Kātholiccy, Ducatus Kijowensis, z swoim Księżećiem, A on z Metropolitą Piotrem Russa, Electo, sub persecutione Imperatoris Andronici, Anno Domini. 1321.

Vdali się do Biskupā Lubuſanskiego który miał władza Apostolską aby Biskupy podawał ludowi nowo nawiąconemu do Wiary Kātholickiej, a żeby im prowadował Biskupā: Ydał im tego Oycā Dominikanā Henrykā, człowiekā vczonego, y wielce godnego. Drugi po nim nastąpił Pr. Iacobus tegoż Zakonu Ord. Præd. na to Biskupstwo Kijowskie. Trzeci zas był Pr. Philippus tegoż Zakonu. A Czwarty po nim był Pr. Michał także eius Ordinis. Piąty potym ten był Pr. Andreas który te Drzewo Krzyża Świętego z woli Bożey, musiał zostawić w Konwencie Lubelskim, y onemu go dārować Gudem przymuſzony, który Cud w Historycy się wspomina. Szosty zatym Biskup Kijowski był tegoż Zakonu Michał Wtory, circa Annum 1439.

Siodmy Pr. Ioannes także tegoż Zakonu. Osimy zas iuż był Prälat Secularis nomine. R. D. Clemens. Dziewiąty nastąpił po tym Clemensie Rñd. D. Albertus Narburgh. Dziesiąty znówu zas był Ord. Prædicat. P. Moyses. A potym inisi, według porządku opisanego w Metryce Biskupow Kijowskich. Osm tedy było Biskupow Kijowskich z Zakonu Dominikā S. na tą godność wziętych prawie ieden po drugim, którzy byli wielkimi defensorami y Promotorami Wiary Świętej Kātholickiej. O tym Czytay Pr. Simonem Okolski, de Ordine & Numero Episcoporum Kijouensium,

& Czernie-

8 Księga Trzecia O Cudach wielkich,
& Czerniechowicium, & alios quos ipse scilicet Autho-
res, Historykow Polskich.

Xiąże też Iwo od którego było to Drzewo Święte, mąjąc niektore nienawiści od swoich dla sprawiedliwości, wszedł do Polski, wespół z Małżonką swoją Maryną, y Symem swoim Ignacem, który od Króla Polskiego Kazimierza Wtorego wdzięcznie przyjęty jest, y onemu na Zamku Lubelskim dał mieśkanie, y dostatkami go swymi Królewskimi, aż do śmierci jego opatrował, który tamże, na Zamku Lubelskim żywotą swego dokonał, y w Kościele Świętego Stanisława także przy Drzewie Świętym nie daleko Grobu Biskupów jest pochowany.

O Wielkości tego Drzewa Krzyża Świętego.

Figurę Wielkości tego Drzewa Przenaswietłego Lubelskiego / takiże jest samo w sobie przesz oprawy / w Śledze Sawor Niebiański nazwany / edemus wydany iuż jest dostatecznie opisana.

Wtorego taka jest wiele wątpliwości / takiże jest y wpoprzeg to Drzewo Święte lubo jest na kształt Krzyża / ad formam Crucis, niesie jest jednak ze dwoma częściami Drzewa splezione / ale jest jednakże y całej Części Drzewa Krzyża Świętego / Krzyż wygnity.

A jeś sie widzi rozbiorowe / to jest pąmiotka onego Cubu / który się wspomina w Historyjey / iako Pan Bog staral byl Bistup / gdy le śmiał rozbierać / dając go dać połowice do Kościoła Sarnego / za Instancię Prelatorów tego Kościoła Lubelskiego.

Dla czegoby też ta Część Drzewa Krzyża Świętego była ad formam Crucis, wyrażając figure Krzyża / o tym nie mogę wiązać domniemi / jednakże możemy sie domyślać / iż podobno żelone Drzewo

Drzewa Krzyża S. Lubelskiego.

albo Konstantyn Cesars Gya iey / w pasterzysku sobie naprawiednięcia
je miejsce w Krzyju Chrystusewym / które było wąbardzley Prawa
iego Przenadrosza złane / albo glebsami sie onego betylal / z tego
miejscatki Krzyż Pażal wysezać / y do starbu swego schować.

O Nabożeństwie które się przy tym Drzewie Przenaswietlym zwykła odprawowac.

Iako tylko to Drzewo Przenaswietłe poczelo się Święci Lubelscy / zaraż lud pospolity począł się gąrać na nabożeństwo do niego nietylko Bawarzele Miasta Lublin / ale też y se Włosow / y z Własi baliści / osobliwie na Święto Należenia y Wywożenja Krzyża Świętego. Względem którego iż nabożeństwo / zarażne na Kozyby Śliski wykrawiano na Ołtarzu to węgiersko Drzewo Święte / aby mu wciążać przes pocławanie zeboszny lud oddawał : mialac to oni siebie za wielka peczęcie y błogosławieństwo botykać has go esti sancti : co sie y do tego csesus zachoroule.

Fr. Damianus à Fonseca Ordinis Prædicatorum authoritate Apostolica Pauli V. Confirmatus do Poloniis istam Komisarz / prieto reumiciac to bydż z rzeczy maniy przekrojone / takiże to Drzewo Święte na Kozyby dżeli dla ludzi wykrawiano ; ordynatio te uczynili / aby go nie myniescione in Publicum tylko na Święta sacra / a to dla roletę lego wartości / y gorącego laboństwa ludzi / gdyby im nie bylo tak pospolite.

A jeby przecież nie wskrąalo to iż nabożeństwo z dala Ojcowi tego Komencetu Lubelskiego / y za instancię lubzi secundum Świeckich / udzielił go niemala partykuły / in Præsentia Narrarii publici, Sebastiani Kajek, y prsybytności Ojcom przesobiejszych w Komencie tym / także niektórych Person Świeckich / kterą dałozyl do Krzyża albo Teki Srebracy na to zgotowanej /

Księga Trzecia, O Cudach wielkich.

aby przy tez Czostce tegoj Drzewa Swietego mogli strojczy
go nabojsnista swego lud pospolity zaszymac / Etore za sprawa
Ducha Swietego w sercach ludzkich nigdy nie ostatec ; przed kto-
zym illa Swiate ustanowicze sie at pod poludnie odprawia /
et ze Ejezda illa do poczlowania jego przystepuje : po wszystkim
zas nabojsniste z lamenem go Swiecami do sakristyj odprewia-
dza / tak istko go tez cum solennitate mynoze.

Oprocz tego w Piotrków nad Kożdy Tydzień obchilicę się nabożeństwo odprawne. W ten dwudziestem dniem tydzień lesli nie będzie przekrożdy od istniego Świętej odprawianie się w Szyku Officium Divinum o Krzyżu Świętym/te ist/ Niespor / Jutrznia/ y Gołębiny/ y Misa Święta wielka śpiewana cum solennitate.

Tego dnia czasu wieczornego po Komplecie bywa Precisja po Kościele z tym Krzyżem Świętym malieyfym.

X potym / po Salve Regina, dwaj Bracia przed Oltarzem wielkimi / kiedy stoito Drzewo Przenaswietlone / opiewali za Sobliwe Diersze o Miece Chrystusa Pandkore sie tak poczynalia : Amici mei & proximi mei aduersum me appropinquauerunt & steterunt &c. **Ztere** **Wenckyrosz** zaczyna **Bantor** Hymn o Krzyzu Swietym Salutem Crux Sancta Salutem mundi gloria &c. albo Preze. Laudes Crucis attolamus. &c.

R w ten czas Bracia w Byscy wprzod Herby tego Konwentu /
potym brudzy wedlug porzadku i dać pocałowania tego Drze-
wa Świętego/ rozmålac sobie na ten czas/ taka źbawienielsza
ta samego ściebie przez śmierć otrut na tym Drzewie Świętym
żę w Byscy Narod ludzi Bogu Ojcu ofiarował. I Ma koniec
ledzie lud pospolity który sie na to nabożeństwo zgromadził/
Czasu zas Quadragesimy przek w Byscy Pest wielki/ także w Pia-
tek Wielkie nabożeństwo zwycię byność: albowiem luž nie częstte
tego Drzewa Žbawienia ale samo w Byscy to Drzewo Przenas-
świetlęce oprawie złotej na Ołtarzu Wielkim wykamidlo/ przy
Eterym wiele lamp y świec gore. I Ma Etery dżien wielsie zgromad-
dzenie

Drzewa Krzyża S. Lubelskiego

Drzewa Krzyża S. Bartłomieja
szanie lubli zwycię bjiwac / y Procesia sie po Komplecie magna
cum solennitate per Claustra Conuentus, albo po Truszentu
obrawule. Po tterey Salue Regina Bracia spiewala wiđlug
zwyczaju Źakonnego. Po nim zara; Kasanie o Ćalemnicach Krzy-
ża Świelego / które gdy si stonicz / Muzyka saczna Pessia śpie-
wać / nā ten czes przypodobit Bractwo Różańca Świelego pro-
cessionaleiter w kapado / y czysta Dyscypliny które stonicz wif
spiewanie supplicationes pro necessitatibus Regni , aby Pan
Bog bogosławil Królestwu temu / y obronił te od wszelakich nies-
przyjacieli. 21 tym czesem lud garnie sie wielka čizba do poczętnego
na Drzewa Przenajświętszego / y zwycię to Labořenīsimo trwad-
eż do nocy / waglebem Pełnego Labořenīsimo pozwolił Nuncius
Apostolicus Franciscus Diotalleuius rząsta dni Odpustów.
Roku 1613. 9. Martii.

O Odpustach nadanych od Stolice Apostolskiej temu Kościotowi względem tego Drzewa Krzyża Świętego.

Wiele było Odpustów niszących od różnych Papieżów temu
Kościelowi w którym to Drzewie Przenaswiętzone znajdują
osobliwie od Pawła V. iako to Inbulty ich poławia / które się
dowiadą in Archiuio Conuentu : Ale że innym Odpustom czaso-
wysiedli teby malej jest potrzebne one tu wyliczać/ tylko aby pobo-
bao dlatego nie zawadziło ich przypomnieć/ iako ten Kościół
względem tego Drzewa S. był zawsze bogaty w odeszły.

Odpusty od Urbana VIII. Papieża pozwolone:

Ten Odecie Święty wiele nadal Odpustów temu Kościołowi
Stanisława Świętego. Naprzod uprzywilejował go tym
u Kojsy Kaplan w tym Kościele odprawiać Wszystkie Święta i
zmierły

82 Księga Trzecia. O Cudach wielkich,

wmierły / we Grzody w Pietri / województwie Duskie z Cysią. Toż pozwolił na dżeni Śabuśmę / y na Kośby dżeni przez tego aktawę. Dat. Romæ apud S. Mariam Maiorem. Anno Domini. 1640. Die 15. Octobris.

Potym pozwolił zupełny Odpust na dżeni Święta Śagleśnia Krzyża Świętego / Etoby siespowiadali y Przenaswietły Góra Erament przyjmowali / y modlili sie za wywyższenie Kościoła świętego / y za wykoreknie bladów Chrystyciels / y za życie Pana Chrześciatels. Dat. Romæ apud S. Mariam Maiorem, die 24. Septembris. Anno Domini. 1642.

Znowu tenie Papież tegoż czasu per speciale Diploma pozwolił także dodjeliatku lat. Jż Etoby w tym Kościele Świętego Stanisława nowiedził śledni Ołtarzem y modlili się także za Wywyższenie Kościoła Świętego Katolickiego it. Kośdy także za każdym razem dostępuje tych roszystli Odpustów Etorych doszczępula w Kzymie w Kościele Świętych Piotra y Pawła / gdy w nim takżenawiedzia śledni Ołtarzem.

Tenje Papież Urban VIII postanowił Confraternitatem Sanctæ Crucis Bractwo Świętego Krzyża / Etoremu nadal bardziej wiele y wielkich Odpustów wiecznemi czasu. Mlewy Inżemi iż Etoby nowiedził ten Kościel Świętego Stanisława / albo w ulm Kaplice Krzyża Świętego na dżeni Święta Śagleśnia Krzyża S. a Spowidał sie y Communitowal modląc się przez tym za wywyższenie Kościoła S. it. doszczępule zupełnego odpustu.

A Etoby też na dżeni Exaltationis Sanctæ Crucis wywyższenia Krzyża Świętego y Świętych Męczenników Krystyna y Krzypianą także w Śledzile in Dominica Passionis przed Kwiecien Śledzile / y we Wtorek y w Piątek Matce Zwiastowania spowidał sie / y Przenaswietły Erament przyjmował w te dni: taki Kośdy doszczępule śledni lat odpustów y tak wiele Qua dragenam. Dat. Romæ apud S. Mariam Maiorem die 24. Septembris. Anno Domini. 1642.

Tenje

Drzewi Krzyż i S. Lubelskiego.

Też je Papież Rabi 1645 pozwolił na lat odpustów ad decennium Rzędem Etoryby był na Procesiony w Sobote w tym Kościele / przy Etory Litania o Panne Przenaswietły śpiewa

Ciem wspomina tu Odpustów Etore sa od wielu Papieżów nadane perpetuis temporibus Bractwu Kościel Świętego Panny Przenaswietły / y Bractwu Imienia Pana Jezusa / albowiem te sa optane w Rziedze Ogrod Kośki nazywanej / y Buly Papießie in integro sie przywodzą:

P R Z E M O W A.

Do stug wiernych Chryſtusowych o Cudach tego Drzewa Zbawiennego ktore z wielka uwaga przy bytności wie lu zacnych Person a Notariorum Publico były do Księg przyjmowane.

M usi nowiedzieć Kośby Gugo Chryſtusowem iż to Drzewo Przenaswietłe Krzyża Chryſtusowego / Etore sie w Kościele / mazsy / Ojcow Złotou Rzadnodiessiego w Lublinie znayduje / lus bo zara; od tego czasu late sie na to mitysce / y wielce cudownym sposobem z osobiem Przemidzicj Bostley doszale / zawsze wielkie mi Cudy słynelo / y one od Ojcow tego Złotowentu były notemane ales spisowane; jednak potym za pożarem przez ogień / Etorem Pan Bóg to Miasto Lublin tak wiele razy nowiedział ginać musiely / osobliwie za panowanie Arcybiskupa Augusta gdy wypłoszono Miasto było pogrzebano y Kościel z Biskopem naszych Ojcow / Etorego czasu y Przywileje zmumentem tego / także y Cuba pisanie w Księgach tego Drzewa Świętego ogniem sa sniesione / zaczym y wzapomnienie poſły. Zje na ten czas iſſce nie bylo de Drzewu podane / naduije tego przyczynie w starzych Księgach

23

Kościela

302